

Herman Brusselmans

Achter een struik

2018 Prometheus Amsterdam

© 2018 Herman Brusselmans
Omslagontwerp Kris Demey
Foto auteur Filip Claus
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 3756 4

I

Die ochtend stond ik op vol energie.

Ik gaf namelijk m'n hond een schop tegen z'n kloten, rukte het kruisbeeld van boven m'n bed en gooide het door het gesloten raam, ik liet me van de trap naar beneden rollen, zette een kopje thee en goot dat leeg over m'n hoofd, ik belde de politie om een overval op een bank in Lovendegem te melden, nam een douche en zeepte me in met het schuim der aarde, en schreef een boodschappenlijstje waarop negen keer het woord haringsalade voorkwam. Toen kreeg ik een inzinking. Ik moest even gaan liggen op de bank, en ik overdacht de toestand van krentenbollen, atavisme, en bordeelsluiipers. Om elf uur, 's ochtends dan nog, stond ik op van de bank, en het werd tijd om eens wat verder te schrijven aan m'n gedichtencyclus getiteld *Ik hou van jou tot de goden in een rolstoel zitten*. Het is geen gemakkelijke cyclus, in die zin dat ik 'm achterstevoren schrijf. Ik ben begonnen bij het laatste vers, dat luidt 'En toen ging ik dood', en ik moet helemaal naar het eerste vers, dat zal luiden 'Volgens mij ben ik onsterfelijk'. Tussen die twee reeds gekende verzen zullen ongeveer 7500 andere verzen zitten,

die tot op heden incognito zijn. Eerst zei ik tegen m'n hond: 'Alkoof, het spijt me van die schop tegen je kloten, maar ja, dan had je er maar moeten voor kiezen om een meisje te zijn. Dan had ik je weliswaar een schop tegen je kut gegeven, maar dat doet minder pijn.' Het dier bekeek me begripvol, en toch moet hij een beetje pissig geweest zijn, en hij braakte op m'n handgeknoopt Pakistaans tapijt. Ik ruimde het braaksel op, want ja, ik zeg altijd: als er ergens braaksel is, dan moet het opgeruimd worden.

Ik ging aan m'n schrijftafel zitten, en schreef het vers: 'Maar in de hemel, daar staan weinig oude wijven op de tram te wachten.' Ik schrapte het meteen weer, want de kwestie is, misschien staan er in de hemel wel véél oude wijven op de tram te wachten. Hier belanden we alweer bij het eeuwige probleem: hoe ziet de hemel er vanbinnen uit? Rijden er trams of geen trams? Krijgen wijven geen kans om oud te worden omdat Sint Petrus hen als ze 38 jaar zijn de keel doorsnijdt? Bestaat Sint Petrus niet? Wie bestaat dan wel? Beginnen de goden een beetje mank te lopen en hebben ze binnenkort een rolstoel nodig? Of is er maar één god in de hemel? Hoe heet hij en wat is z'n adres? En hoe heet de postbode van God? Dat zou wel eens Didier kunnen zijn. Ik las in een boek van de overleden professor Leo Apostel, die nochtans een atheïst was, dat de meeste postbodes in de hemel Didier heten.

Ik heb de legendarische professor Apostel nog persoonlijk gekend, mede omdat ik college bij hem volgde. Op het mondelinge examen vroeg hij mij: 'Waar staat de x voor in de uitdrukking Zoals Het Klokje x Tikt Het Nergens?' Ik

antwoordde: ‘De x staat voor Thuis, professor.’ Daar moest hij toch wel even over nadenken, en op den duur gaf hij me achttien op twintig. Dat jaar studeerde ik af als filosoof. Ik spreek hier over 1990, toen de filosofie nog iets voorstelde. Tegenwoordig is het erg gesteld met die tak van de wetenschap. Vooral witte filosofen bakken er niks meer van. Het heil zal moeten komen van de zwarte filosofen, en dan vooral van de Ghanees N’Konko Zundi, die een schitterend boek heeft geschreven over de wijsbegeerte in de savanne, getiteld *Een bonobo heeft mijn Facebook gestolen*. Binnenkort is er hier in Gent een filosofisch congres en tot mijn vreugde zal N’Konko Zundi aanwezig zijn. Ik neem me voor om met hem boeiende gesprekken te hebben, samen te eten en te drinken, en mogelijk naar de hoeren te gaan. Zelf hoef ik me daaromtrent niet in te houden, omdat ik vrijgezel ben, nadat m’n vierde vrouw, Loretta, me had verlaten en ik zei: ‘Je hoeft niet te huilen omdat ik je tegen je kut schop, want een schop tegen kloten is veel pijnlijker, dus wees blij dat je een vrouw bent, stomme teef, met je tieten als twee zakken frituurvet, je buik als een stuk moerasgrond, en je anus die ik al kan ruiken als ik je tongzoen.’ Maar veel tongzoenen deden we niet meer. Een keer of twee in de week, telkens op dinsdag tussen vijf en zes uur ’s avonds.

Toen ik Loretta ontmoette was ze een paaldanseres in de club The Ninety Nine Luftballons in de Gentse buurt die Klein Turkije heet. Die heet zo omdat de hele buurt veel kleiner is dan Turkije. Verder hoef je achter die naam niks te zoeken. Het is niet dat er bijvoorbeeld veel Turken in

Klein Turkije wonen. Sterker nog, er woont maar één Turk daar, Achmed Moussa Mustafé, die er een winkel uitbaat waar je stukjes kunt kopen van de Berlijnse Muur. Hij heeft die winkel al sinds 1979, tien jaar voor er stukjes van de Berlijnse Muur te verkrijgen waren, maar ja, vele mensen hebben totaal geen historisch besef en weten van dichte noch van verre wanneer de Berlijnse Muur is gebouwd, in welk jaar hij is afgebroken, hoe de architect heette die hem ontwierp, hoeveel kilo beton ervoor gebruikt werd, wat de namen zijn van de slachtoffers die erover wilden klimmen en door de Oost-Duitse grenswachters tijdens hun klim naar beneden zijn geschoten, en wat de naam was van de muur voor hij de Berlijnse Muur werd genoemd. Wel, die naam was de Onzichtbare Muur, want toen was hij nog niet gebouwd en stond hij dus nog niet in Berlijn.

Ach, wat is het toch jammer dat er zo veel oorlog is in de wereld van vroeger en nu. Neem nu de oorlog tussen de dinosauriërs en de waterbuffels in het jaar driehonderdveertigduizend voor Christus. Dat was een afgrijselijke oorlog, met vele doden aan beide kanten. Ten slotte hebben de waterbuffels gewonnen, omdat ze een toentertijd nieuw wapen in de strijd gooiden: vergiftigde stront schijten in de bek van de tegenstander. En zo zijn vele dinosauriërs een vreselijke dood gestorven. Je zult zeggen: die waterbuffels hadden dus, voor ze scheten, vergiftigde stront in hun darmen, stierven die daar dan zelf niet van? Nee, want het was stront die vergiftigd was met een gif waar waterbuffels immuun voor waren. Dat gif heette Particula Amonsis, en het is nu nog altijd verkrijgbaar bij de apothe-

ker, maar je moet er wel mee uitkijken en het zeker nooit oraal of op een andere manier innemen. Het enige wat je ermee kunt doen is het aan je waterbuffel geven, en net daarom heeft Particula Amonsis weinig succes, en blijven de meeste apothekers met hun voorraad zitten. Hier bij mij in de buurt, in apotheek Het Sluizeken, worden er maar tien doosjes per jaar verkocht, allemaal aan een man die Pierre Van Strijdonck heet, en die de hele buurt verzielt omdat z'n waterbuffel nachtenlang luidruchtig staat te loeien.

Een buurman van Van Strijdonck, Louis De Puyter, heeft de waterbuffel 'ns de kop willen inslaan met een voorhamer, maar hij was zo dom om dit in het pikdonker te doen, en hij sloeg per ongeluk zichzelf de kop in. Uiteraard ben ik naar z'n begrafenis geweest, hij was tenslotte een buurman. Tijdens de maaltijd na de teraardebestelling kwam ik in gesprek met een nichtje van Louis De Puyter, een meisje van ongeveer 24 jaar genaamd Sandra. 'Zo, Sandra,' zei ik tegen haar, 'ben je geboren met die hazenlip, of heb je ze verkregen dankzij plastische chirurgie?' Zij antwoordde: 'Fafafoe foefoefa fellefi fallefoe.' Het is immers zo dat je verschillende soorten hazenlippen hebt. Er is onder meer de lichte hazenlip, waarbij de bezitter 'fafel' tegen 'tafel' zegt, maar je hebt ook de zware hazenlip, waarbij je praat zoals die Sandra, en waarbij je geen reet verstaat van wat zo'n troela allemaal uitkraamt. Daarom verwijderde ik me al snel van Sandra, en ging ik bij dokter Vervleuten staan, de behandelende arts van Louis De Puyter, want voor die zichzelf de kop insloeg met een voorhamer leed

hij aan een zeldzame spierziekte. Ik vroeg aan dokter Vervleuten: ‘Hoe zeldzaam was die spierziekte van Louis eigenlijk, dokter?’

‘Wel,’ zei Vervleuten, ‘behoorlijk zeldzaam. Er zijn maar zes mensen op de wereld die eraan lijden.’

‘Dus nu vijf,’ zei ik, ‘meegerekend dat Louis dood is.’

‘Dat klopt,’ zei dokter Vervleuten, ‘en die vijf zijn Ing Ang Ping, een vrouw in Zuid-Korea, en de Watson Brothers, vier broers uit Nevada in de Verenigde Staten.’

‘Vier broers,’ zei ik, ‘en die hebben alle vier dezelfde erge ziekte? Dat is ook toeval.’

‘En twee van die broers,’ zei dokter Vervleuten, ‘hebben ook nog een andere ziekte. John heeft lymfeklierkanker, en Jack heeft een hersentumor.’

‘Hoeveel ongeluk kun je hebben?’ zei ik vol mededogen.

‘Vooral Jack heeft veel ongeluk,’ zei dokter Vervleuten, ‘want naast z’n twee ziektes is vorige week ook nog z’n fiets gestolen.’

‘Hoe weet jij dat allemaal, dokter?’ vroeg ik.

‘Ik weet dat niet,’ zei hij, ‘ik zuig dat allemaal uit m’n duim’, en toen begon hij zodanig te lachen dat hij zich verslikte, blauw aanliep in het gezicht, en op de grond viel. Ik gaf hem een trap tegen z’n kloten, dat heeft ooit geholpen bij m’n hond Alkoof toen die met een blauwe smoel op de grond was gevallen. In het geval van dokter Vervleuten hielp het niet, en omdat ik verder voor hem niks meer kon betekenen, verliet ik de begrafenis van buurman Louis De Puyter.

Maar goed, ik kan gerust binnenkort met N’Konko

Zundi naar de hoeren, omdat ik al een tijd gescheiden ben van m'n vierde vrouw Loretta, die ik zoals gezegd ontmoette toen ze paaldanseres was. Ik kwam de Ninety Nine Luftballons binnen, samen met m'n beste vriend Dennis Dombola, een abstract kunstenaar. Hij werkt vooral met papier, karton, lijm, een schaar, en een nietmachine, en z'n kunstwerken worden tentoongesteld in galerijen overal ter wereld. Dennis is vooral populair in landen waar dingen als lijm en een nietmachine nog onbekend zijn, bijvoorbeeld Albanië, Zoeloe Zoeloeland, en het eilandje Pasticio in de Stille Oceaan, waar men niet alleen geen lijm en nietmachines kent, maar ook geen vuur, geen wiel, geen paard en kar, geen stoomtrein, en geen papier, geen karton, en geen schaar. Omdat z'n kunstwerken voor de inwoners van Pasticio zo exotisch en enigmatisch zijn, gaan ze er op het eiland als zoete broodjes over de toonbank. De inwoners van Pasticio betalen wel met bosbessen, want cashgeld kennen ze daar niet. Een van de kunstwerken van Dennis is verkocht voor negentien ton bosbessen, maar dat was dan ook een van z'n prachtigste werken.

Hoe dan ook, Dennis en ik liepen de club in Klein Turkije binnen.

We gingen niet ver van het podium zitten, om de danseressen van dichtbij te kunnen bekijken. We bestelden elk een whisky-cola bij een mooi uitheems meisje in haar ondergoed. Een ander meisje, ook mooi, ook in slip en beha en op hoge hakken, was met de paal bezig. Als vrijgezel moest ik me niet inhouden, ik was al een tijdje gescheiden van m'n derde vrouw, die Frieda heette. Die had me laten zitten omdat ze verliefd was geworden op een andere man. Dat was een bassist bij een band, en Frieda vond dat die meer rock-'n-roll in z'n kleine teen had dan ik in m'n hele lijf. Ze stuurde me een foto van die kleine teen, en ik moet zeggen, ik had nog nooit een kleine teen gezien met zo weinig rock-'n-roll erin. Frieda had gewoon geen ballen verstand van rock-'n-roll. Ze had geen ballen verstand van om het even wat. Waarom was ik dan ooit met haar getrouwd? Voor het geld. Ze kwam uit een heel rijke familie, die overal fabrieken had waarin doorzichtige visnetten werden geproduceerd. Visvangst zal altijd bestaan, en wat is een visvanger zonder z'n doorzichtige visnet? Met een plastic zak, een Delvaux-tas, of een metalen pispot haal je niet veel vis boven, hoor, met een

doorzichtig visnet daarentegen wel. De eerste keer dat ik bij Frieda's ouders op bezoek was, zei haar moeder tegen mij: 'Ik zit er niet op te wachten dat m'n dochter samen is met iemand die al twee keer gescheiden is.'

'Hoeveel keer dan liever wel?' vroeg ik.

'Geen enkele keer,' zei ze, 'maar goed, als Frieda jou wil kan ze je krijgen, mij maakt het geen zier uit, ik hou me wel bezig met m'n bloemen, meer heb ik niet nodig.' Ze kweekte begonia's, en publiceerde daarover vele handleidingen, ten bate van andere mensen die ook begonia's kweekten. Ik heb een van die handleidingen 'ns ingekeken, en de stilistiek was een ramp, de vormtechnische kwaliteiten waren schabouwelijk, en semantisch stelde zo'n handleiding niks voor. Het was ijdeltuiterij, en de moeder van Frieda was gewoon een stom, pretentius, lelijk kutwif, net als haar dochter. Maar ik dacht: als ik kan profiteren van het geld van die familie, kan ik m'n vaste job als professor filosofie aan het Instituut Voor Borderliners Etc misschien opgeven, en me fulltime richten op m'n carrière als dichter. Maar nee, ik kon niet profiteren van het geld van de familie, want twaalf dagen na ons huwelijk kwam Frieda met die bassist aanzetten, en werd de snelscheiding in gang gezet, waarbij ik, te wijten aan de aard van ons huwelijkscontract, geen cent aan de voorbije wittebroodsweken zou overhouden.

Uit nieuwsgierigheid ging ik 'ns naar een optreden van de band met die bassist. De naam van de groep was The Sixty Minutes In An Hour, en de muziek was navenant. Alles gejat van Joy Division, zoals ongeveer een miljoen groepen in die tijd deden, en nu nog steeds trouwens. Het optreden was in

café Dondergod in Ursel. Frieda stond zo dicht mogelijk bij het podium, met haar buik ertegen gedrukt eigenlijk, en keek vol idolatrie, zij het niet naar de bassist, maar naar de zanger. De bassist wist het allicht nog niet, maar hij kon het verder vergeten bij Frieda. De zanger was aan de beurt. Niet voor lang allicht. Frieda, hoe lelijk ze mocht zijn, was een slet. Na de lamentabele show stond ik bij de bar, ze zag me staan, en kwam naar me toe. ‘Wat doe jij hier?’ vroeg ze.

‘Niks,’ zei ik. Filosofisch bekeken was dat een prima antwoord. Niemand doet ooit ergens iets. Het is de basis van alles. Dat zei de eminente Duitse wijsgeer Dietrich Hillgard al in 1834, en hij had het ook niet zelf verzonnen. De eerste wijsgeer aller tijden, wie het geweest mag zijn, zei het zonder twijfel al. De bassist kwam bij Frieda staan. Hij was kalend op de manier van iemand die niet alleen z’n haar verliest. Een sukkel eerste klas. Ik zei tegen hem: ‘Als je toekomst wil, kun je beter de zanger van de groep worden.’

‘Hoezo?’ zei hij.

‘Groupies vallen tenslotte altijd voor de zanger,’ zei ik.

Frieda bloosde haar bakkes vol. Ze wilde iets zeggen, denk ik, al maakte ik het niet mee, omdat ik naar buiten liep, en in m’n Mercedes 300 SL uit 1972 naar huis reed. Het huis van Luk Pampee. Dat is mijn naam. Ik stam af van de Pampees uit Grembergen. Die zaten eeuwenlang in de distributie van peper, en sommige Pampees zijn er rijk mee geworden, anderen hielpen hun tak van het imperium financieel naar de dieperik, onder wie m’n ouders. Ze hielden niet van peper, dat was de oorzaak van alles. Ik hoorde m’n moeder op een keer zeggen tegen een vriendin van

haar: 'Peper staat niet eens in m'n top duizend.' De vriendin, die om de een of andere reden erg opkeek naar m'n moeder en zelfs angst voor haar voelde, zei: 'In de mijne ook niet, Marlène, echt niet, ik val nog liever dood dan peper in m'n top duizend te laten staan.' M'n vader, Vital, hield ook niet van peper. Een top duizend kon hem nochtans gestolen worden. Alles kon hem gestolen worden. Hij had zich doodgezopen niet lang voor z'n 49ste verjaardag. Vital en Marlène, de antipepermensen. M'n moeder kwam in een bejaardentehuis terecht. Daar zit ze nog steeds, kun je het geloven. Ik bezoek haar wel eens, en dan geef ik haar twintig euro. 'Voor een zakje pepernoten,' zeg ik dan en daar kan ze om lachen. Ik veroordeel haar niet. Ze was een moeder zoals de meeste moeders: ze had er geen zin in om moeder te zijn en ze deugde niet als moeder en als ze het kon overdoen was ze de meest kinderloze vrouw ter wereld geworden. Het spreekt vanzelf dat ik enig kind ben. M'n moeder heeft wel ooit een abortus gehad. 'Toen ze de vrucht eruit haalden leefde die klootzak nog,' zei ze, 'maar ze hebben 'm op mijn vraag geëuthanaseerd.'

'Misschien was het wel de nieuwe Mozart geworden,' zei ik, 'of de nieuwe Jacqueline Kennedy.'

'Of de nieuwe bacterie die de nieuwe rattenziekte verspreidt,' zei ze. Ze kende het verschil niet tussen bacteriën en virussen, en dat kon haar niet schelen. Ze kende ook niet het verschil tussen een beuk en een esdoorn. Alsof dat haar iets kon schelen. 'Wat hebben de beuken ooit voor mij gedaan,' zei ze, 'laat staan de esdoorns? Of vice versa.'

Een of andere kwakbol in een dj-hokje riep: 'Bedankt,

verrukkelijke Vanessa... En dan nu onze volgende danseres, de goddelijke Loretta...' Vanessa verdween en bijna onmiddellijk kwam m'n vierde vrouw rond de paal kronkelen. 'Ik vind zo'n paal wel mooi,' zei Dennis, 'lang en verticaal en glanzend. En vooral: onbeweeglijk. Je moet het maar doen.' Ik nam een slok van de whisky-cola, en ik voelde meteen een soort van verliefdheid en verbondenheid voor Loretta, en medelijden omdat ze zulke grote voeten had. De dj liet ook de muziek horen, composities van mensen die beter prei-planter hadden kunnen worden. Maar Loretta probeerde er wat van te maken. Ze had een blauw slipje en een blauwe beha aan, en dat was genoeg om de kijkers ervan te overtuigen dat ze een magnifiek lichaam had. Haar kop en haar gezicht waren ook niet mis. Ik stelde me voor hoe ik in dat gezicht spuwde, puur van verwrongen liefde. Zover waren we nog niet. Voor Loretta aan mij een niet al te perfecte partner zou hebben, moest er nog een potje aan de paal gedanst worden. En God weet wat er nog allemaal gedaan zou moeten worden, voor ze m'n vrouw werd. Want die zou ze worden. Je moet bij het kiezen van een vierde vrouw niet al te moeilijk doen. Wat kan er gebeuren? Een vierde scheiding, en dat is het zo ongeveer. Ik stak een briefje van twintig euro achter het elastiek van haar slipje. 'Voor een zakje pepernoten,' zei ik. Ze glimlachte en danste verder.

Ze had een kut waar ik minder dan vierentwintig uur later zou in bijten. Het waren achttien uur. Ik lag bij mij thuis op bed in Loretta's kut te bijten. Dat leek ze leuk te vinden. Terwijl ze genoot doofde ze haar sigaret in de asbak waarop stond gedrukt: 'Never trust a lonely person'. Ik doofde m'n

sigaret ook, en daarna ging ik verder met bijten, en likken, en zuigen, de hele routine die is vastgehaakt aan lust en de wil tot bevrediging en ontheiligd gekreun of geroep. Ook neuken, weet je wel. Ik bedoel, allee zeg! Dzju toch.

Naderhand vertelde Loretta mij dat ze vier orgasmes had gehad, en twee hoe heten ze, van die orgasmes die eigenlijk geen orgasmes zijn, ik vergeet de naam altijd, hoewel ik 'm 'ns gelezen heb in een boek van de feministische oud-strijder Susan Sontag, een vrouw die onze jongeren niet meer kennen omdat ze verdwenen is in de nevelen des tijds, wat ik jammer vind, Susan zei waar het op stond, maakte nergens een rommeltje van, ving haar eigen aardwormen om aan haar flamingo te voeren, en zei nooit toedeloos als het niet nodig was. Loretta en ik hadden seks genoeg om voorbereid in het huwelijk te treden. Tijdens onze eerste nacht als de heer en mevrouw Pampee moest ze plots dringend kakken, haalde de wc-pot niet, en de slijmerige diarree belandde op de plankenvloer waar ik zo trots op was sinds 1993. Ik zeg altijd: als er ergens diarree is moet die opgeruimd worden. Loretta was me dankbaar en bood me een reisje naar Flevoland aan. Ik ben echter niet zo'n reiziger. Ik ben alleen nog maar in Rome, in Saint-Tropez, en op Ibiza geweest.

In Rome was ik met m'n tweede vrouw, Dorien. Dat was een gebruiksgemakkelijk huwelijk, maar ja, de allesverterende liefde ontbrak, en ik vond Dorien zo interessant als een molshoop in regressie. Ze rook wel lekker, naar een combinatie van een paard, een koolmijn, en een vleugje poedersoep. Langzaam ging onze relatie ten onder, we leefden

naast elkaar, zo kun je het noemen, en Dorien kreeg ook nog 'ns de ziekte van Lyme, door de beet van een teek in haar endeldarm. Dan had ze maar geen teek moeten inslikken. Die wist zeker niet hoe gevaarlijk dat is! Nu mag je aan iedere man vragen wat hij zou doen met een vrouw met de ziekte van Lyme, en het antwoord is geheid: ervan scheiden. We gingen uit elkaar als twee mensen die andere paden bewandelen. Het was een opluchting voor beiden, en ik werd vrijgezel, en wie kwam er toen op de proppen? M'n eerste vrouw Trudy, die me terug wilde. Ik zou eerder de kinkhoest uit m'n babyjaren terug willen dan Trudy. Zij werd ooit gevraagd voor een interview in de reeks 'De vrouw van...' en zij liet optekenen: 'M'n man Luk is de meest bezopen filosoof uit de geschiedenis, hij is onhandig, hij heeft een slecht karakter, hij houdt niet van bloemkool, hij kan geen concerto van Rachmaninov spelen al beet het in z'n reet, en toen hij ooit een marathon liep, hield hij er al mee op na een goeie 42 kilometer.' Het spreekt vanzelf dat ik haar na dit interview verliet, en vervolgens, na m'n scheiding van Dorien, wilde ze me terug! De koekoek! Ze belde me om me mede te delen dat we onze relatie konden hernieuwen, en ik zei: 'Trudy, je stinkt, je weet niet hoe het geluid heet dat een eend maakt, je hebt nooit naar m'n penis gekeken vanop een afstand kleiner dan vier centimeter, en ik ben met je getrouwd omdat je zei dat je zwanger was, maar je was niet zwanger, je had een pens van drie maanden door achter m'n rug oneindig veel bier te drinken, stomme teef.' We legden de telefoon neer, en gelukkig had ze de boodschap begrepen en hoorde ik niet meer van haar.